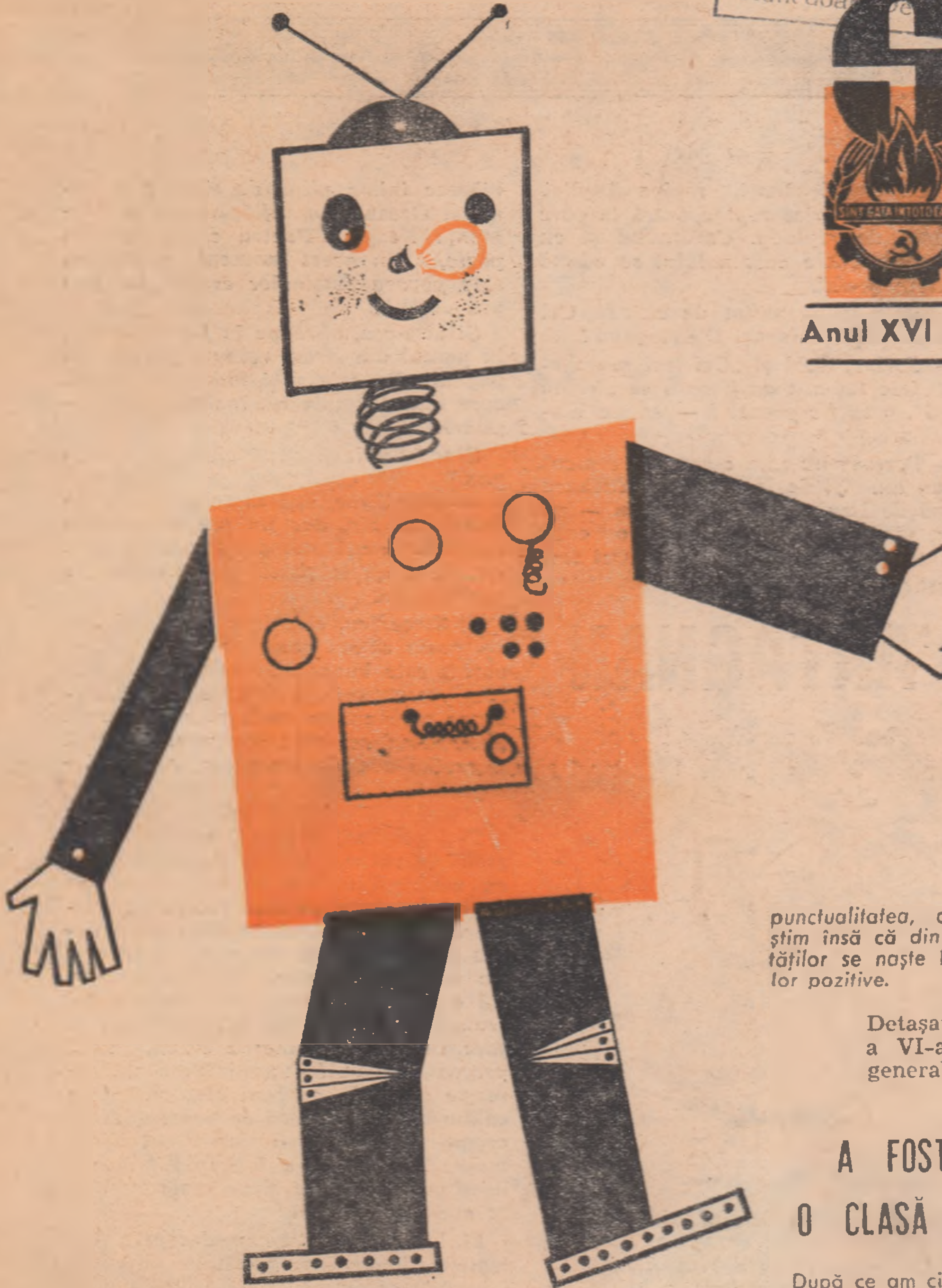
Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI numărul 42 (1034) • miercuri 20 oct. 1965 • 8 pagini 30 bani

ROȘCOȘ, LUCIA – OLGUȚA ȘI UN „P.S." AL LUI SIN

de Costache ANTON

SIN ANUNȚĂ PRIMA VICTORIE

Ei bine, după două săptămîni, trei zile, patru ore, douăzeci de minute și cinci secunde, Sin, bravul nostru Sin, a zîmbit din nou cu toată fața. Și asta n-ar fi nimic, dar după încă trei secunde, Sin a vorbit. A fost ca un miracol. Pentru că în acest răstimp lung, Sin n-a mai scos un cuvînt. L-am întrebat :

— Ce s-a întîmplat, Sin ?

Timp de două săptămîni îi pusesem întrebarea asta în fiecare dimineață. În loc de răspuns i se aprindea becușorul roșu care-i ține loc de nas, apoi pe banda lucioasă de hîrtie apăreau trei cuvinte, mereu aceleași : *Sînt în emisie !*

De data asta, Sin a început să sară ca un elev care a luat zece, și să strige :

— Victorie, victorie ! Prima victorie...

A mai sărit de cîteva ori, apoi întors la masa lui de lucru, unde stătuse atîta timp nemișcat și mut, s-a așezat și mi-a spus cu alt glas, mai domolit :

— Elevii claselor a VI-a de la Școala generală nr. 1 din Roman au răspuns la chemarea clasei a VI-a B de la Școala generală nr. 96.

Și Sin mi-a întins această scrisoare :

*Colectivul de elevi al claselor a VI-a de la Școala generală nr. 1 din Roman a citit cu mult interes mesajul adresat tuturor elevilor claselor a VI-a din întreaga țară. Sîntem de acord cu întrecerea *) lansată de elevii și pionierii clasei a VI-a B de la Școala generală nr. 96 din București. Această întrecere va ajuta colectivele de elevi de la ambele școli. Punctele de întrecere vor fi pentru noi un program de muncă al acestui an școlar. S-au și fixat colective care să urmărească îndeplinirea acestor puncte din întrecere. Știm că vom avea și multe greutăți cu acei pionieri și elevi care sînt certați cu disciplina, cu punctualitatea, cu ordinea. Noi știm însă că din învingerea greutăților se naște bucuria rezultatelor pozitive.*

Detașamentul claselor a VI-a de la Școala generală nr. 1, Roman

*) A se vedea articolul „Un mesaj neobișnuit" din 29 sept. a.c.

A FOST ODATĂ O CLASĂ FRUNTAȘĂ

După ce am citit scrisoarea elevilor din Roman, i-am strîns mîna lui Sin și l-am felicitat !

— Bravo, Sin ! Îmi pare bine Înseamnă că răbdarea și perseverența...

Sin s-a depărtat cîțiva pași, apoi s-a întors, a încercat să zîmbească (de fapt a zîmbit numai cu jumătate de față) și a mărturisit destul de încurcat :

— N-am nici un merit. Scrisoarea elevilor din Roman a venit așa, pe neașteptate, în ultima clipă... Eu credeam că primii vor răspunde alți elevi...

— Alți elevi ?

— Da. I-am urmărit timp de două săptămîni. Clasa lor a fost odată fruntașă pe școală...

— Și-acum nu mai este ?

Sin a zîmbit iar cu jumătate de față și a înălțat din umeri :

— E greu de spus. Faima de clasă fruntașă le-a rămas. Nu și meritele...

— Au apărut semne de comoditate, de nepăsare ? Au apărut chiulangii ?

Sin și-a stins toate becurile și n-a mai scos o vorbă. După o jumătate de oră, l-am întrebat :

— Vrei să-mi dai adresa clasei care a fost odată fruntașă pe școală ?...

Fără să spună un cuvînt, Sin mi-a întins o bucată din banda aceea lucioasă pe care se vedea scris mai demult o adresă :

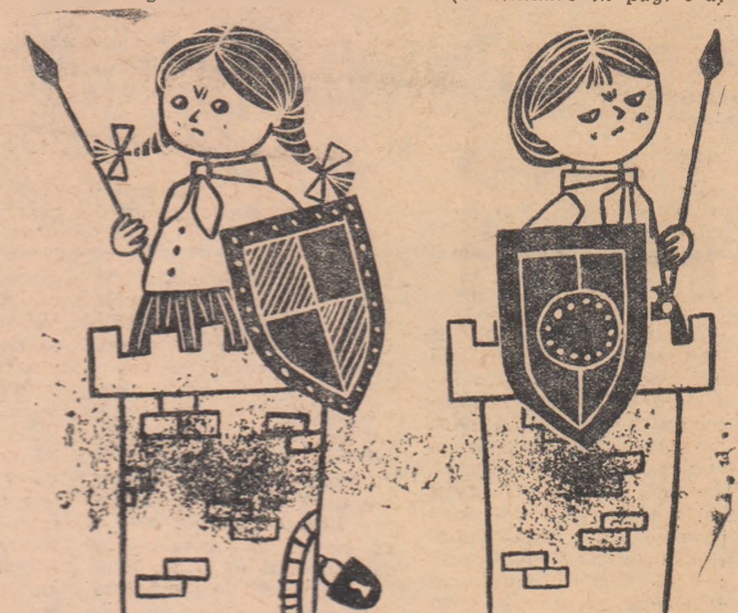
CLASA A VI-A D
ȘCOALA GENERALĂ NR. 5,
BACĂU

ROȘCOȘ VIOREL NU ARE PRIETENI

Am stat în clasă aproape două ore. Începusem să-i cunosc pe mulți după nume, după gesturi (unii ridicau insistent mîna), după ciuful din frunte, după codițele țepene, după culoarea panglicilor, după felul cum zîmbeau. Stanciu Lucia, o fetiță subțirică, înaltă, cu părul auriu ca paiul de secară și cu niște ochi albaștri-albaștri, a făcut o monografie scurtă a clasei, cu întîmplările, cu bucuriile și necazurile din fiecare zi. Dacă aveau și necazuri ? Da ! În legătură cu disciplina. Boțoman Dan, Balaban Nicolae și mai ales Roșcoș Viorel, nu erau atenți în ore, se băteau în recreații, nu învățau. Roșcoș Viorel „se evapora" din cînd în cînd și din școală.

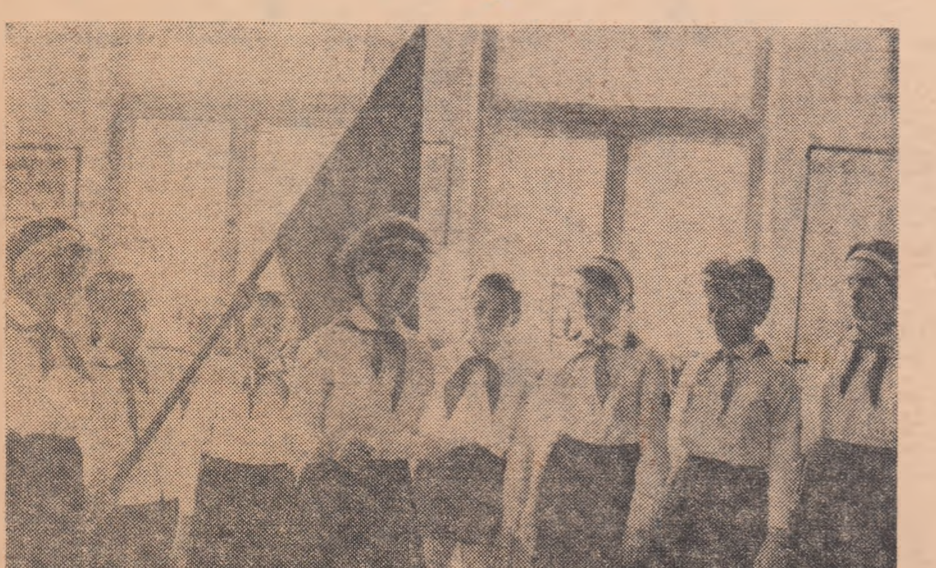
În rîndul de bănci dinspre ușă s-a ridicat repede Dăneț Olguța. A făcut și ea o monografie a clasei. Culorile întrebuințate de ea erau însă mai dulci, mai luminoase, mai pastelate. După Olguța, majoritatea elevilor din clasă erau buni și foarte buni. 16 dintre ei trecuseră clasa cu medii peste nouă. Nu a fost nici un repetent. Roșcoș Viorel a rămas corigent la istorie și română, dar a trecut. A fost un elev rău, absenta mult, e

(Continuare în pag. 6-a)

Desene : STELA CREȚU

AM AUZIT UN CÎNTEC

Moment emoționant pentru Stan Mihaela. În unanimitate, pionierii din Școala generală nr. 163, au ales-o ca președintă de unitate. Și iat-o acum, în fața drapelului, înconjurată de președinții detașamentelor, citind programul activităților pionierești pe primul trimestru. E primul pas pe care-l face în noua calitate. Vor urma alții — organizarea și desfășurarea unor acțiuni interesante, instructive prin care-și va justifica încrederea și prețuirea celor care au ales-o.

Evenimentul s-a petrecut cu cîteva zile în urmă la Școala generală nr. 10 din Piatra Neamț.

După sfîrșitul orelor, ca profesor de serviciu, treceam din clasă în clasă cînd, dintr-a V-a B, am auzit un cîntec. Ce să fie oare ? La nedumerirea mea au răspuns pionierii îmbrăcați sărbătorește, careul, aspectul festiv al sălii... Clasele a V-a aveau adunare de alegeri !

După ce au vorbit pionierii Curdea Elena, Sălăjan Dumitru și alții despre adunările detașamentului lor, despre pionierul Maxim Gheorghe care la începutul anului trecut era tare neastîmpărat, despre cei care i-au sărit în ajutor și l-au făcut pe Gheorghiță să se împrietenească cu disciplina, să o respecte, despre notele lor bune, despre drumețiile și frumoasele programe artistice, toți au ajuns la concluzia că Irimia Lucia s-a dovedit a fi o destoinică președintă.

Pentru munca depusă, colegii i-au mulțumit, iar ca răsplată, au ales-o și anul acesta președintă de detașament. Bucuria a fost unanimă. Cîntecele, versurile și dansurile populare care au urmat au sporit voioșia de la sărbătoarea adunării de alegeri.

Prof. I. APETROAIEI
instructor de detașament

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

AM ALES DIN NOU PE CEA MAI BUNĂ...

...spunea — după alegerea președintei detașamentului de pionieri nr. 6, de la Școala generală nr. 64, din Capitală — o fetiță îmbujorată și foarte emoționată. La început, privind-o fără s-o cunosc, am crezut că ea este noua președintă a detașamentului. Mai apoi am aflat că ea era de fapt una din cele mai înfocate „partizane" ale Sabinei, fosta președintă. Ce motive „speciale" avea Andraș Iolanda să țină atît de mult cu Lorenț Sabina? Le-am aflat mai tîrziu, de la instructoarea Oprea Ecaterina. Anul trecut, Sabina învățase aproape zi de zi cu Iolanda, ajutînd-o mult la pregătirea lecțiilor. Rezultatul? Iolanda a obținut succese la învățătură, între cele două fetițe cimentîndu-se o adîncă prietenie. Pornind de la acest fapt, am aflat că Sabina l-a mai ajutat și pe Aldescu Florea, care a fost bolnav și a rămas în urmă la învățătură și pe alți colegi de-ai ei i-a ajutat Sabina.

Aflînd cît de bună colegă este, am înțeles de ce pioniera din clasa a V-a C, Lorenț Sabina, care în toată cariera ei de elevă a avut doar note de 10 „pe linie", a devenit din fostă președintă... noua președintă.

De altfel, criteriul învățăturii, care a fost principalul criteriu al alegerii Sabinei, s-a reflectat în adunarea de alegeri, și în alte două interesante inițiative: pionierii detașamentului 6 și-au trecut în programul lor pe luna octombrie o adunare de detașament intitulată „Făgăduiesc să învăț". Iar pionierii grupei I-a a detașamentului 6 au chemat la întrecere, o întrecere care presupune multă lectură, mult studiu, pe pionierii grupei a II-a a detașamentului 5. Titlul întrecerii? „În lumea lui Caragiale". Un titlu — temă cum nu se poate mai frumos și mai atrăgător.

Revenind la președinta detașamentului, la Lorenț Sabina, vreau să vă spun că, în numele detașamentului, ea s-a angajat să realizeze multe, foarte multe lucruri frumoase.

M. POP

EMOȚIA LUI D'ARTAGNAN

Un fluierat scurt, repetat de trei ori... Tăcere. Un fluierat scurt... Primul care răspunde e Atos. Un fluierat scurt, repetat de trei ori. Apoi vine și Aramis urmat la cîțiva pași de Portos. Cu pași legănați, regina Angliei, prețioasă ca orice regină, intră în parc urmată de Mylady. Cardinalul și cu Mîna dreaptă a cardinalului se adună și ei în grabă.

— Ei, ați terminat de citit? Cel care vorbește e însuși D'Artagnan!

— Sorine, dacă și „Cei trei mușchetari" iese tot atît de frumos ca „Robin Hood", o să fie grozav! — spune Viorel Soare.

— Portos! nu uita c-am mai crescut cu un an. Și de la epoca lui Richard Inimă de Leu, în plin ev mediu — pe care, să nu negi, am învățat-o anul trecut la istorie — pînă la „Cei trei mușchetari" e cale lungă.

Și lumea plină de aventuri eroice, de generozitate, de curaj și surprize zbîrnîie prin capetele lui Alexandru Vasiliu, a lui Voinea Ion, a lui Marinescu Nușu sau Mircea Soare; face să vibreze inima plină de simțire a Danielei Grosu și o înflăcărează pe Clemența Neagu... Pentru că, fiecare în parte, din acest moment, poartă cu sine povara destinelor eroilor lui Dumas-tatăl!...

Și uite-așa, aproape în fiecare seară, în parcul din Bran, reînvie pagină cu pagină, din cele mai îndrăgite cărți, care dintotdeauna au încîntat anii copilăriei.

Cine este însă acest ciudat d'Artagnan?

— Măi Stroe, ești tu colegul meu de bancă, nu zic, dar nu pot pricepe de ce te hotărăști atît de greu să înveți. Astăzi rămîi la școală să învățăm la matematică.

Și Stroe Ion, elev în clasa a VII-a B nu poate să nu asculte: cel care i-a vorbit este bunul său coleg de bancă Marinescu Sorin, băiatul care primește de șase ani la rînd, premiul întîi. Este Sorin cel care compune în clasă povestiri atît de frumoase, e... d'Artagnan!

★

Toți pionierii s-au adunat în curtea școlii în careu. Viorel Soare propune ca noul președinte de unitate să fie Sorin. Întreaga unitate freamătă. Pionieri, mulți pionieri întăresc propunerea lui Viorel. Ei spun că Sorin este un minunat prieten. Că învață bine. Că e un copil vesel. Că Sorin cîntă frumos... Deodată, în curtea școlii, se face liniște. Marinescu Sorin, noul președinte ales în unanimitate, mulțumește copiilor că l-au ales cu atîta căldură. Le spune că se va strădui să organizeze împreună activități frumoase... Dar ce s-a întîmplat? Vocea lui Sorin se pierde și ultimele cuvinte se aud foarte încet.

Ei, bătrîne d'Artagnan, dragostea colegilor tăi a pătruns atît de adînc în inima ta vitează?

Elena SKIBINSKY

CUM NE COMPORTĂM

O INVENȚIE BUCLUCAȘĂ

de Ovidiu ZOTTA

Într-adevăr, e și asta o întrebare: Ce trebuie să faci dacă vrei să devii inventator? Oamenii au născocit și locomotiva, și avionul cu reacție, și televiziunea, și stiloul cu pastă... Aproape că n-a mai rămas nimic neinventat! Dar dacă fantezia și neastîmpărul constructiv nu-ți dau pace, ce-i de făcut? Întrebarea asta și-au pus-o cîțiva elevi din clasa a VI-a de la Școala generală nr. 3 din Piatra Neamț.

O, n-au înlăturat colbul de pe vechile manuscrise ale bărbaților vestiți în istoria științelor și nici n-au zăbovit cu lupa asupra schemelor din tratatele de specialitate! Se temeau, probabil, că ar putea fi influențați de înaintași. Or, se știe — valoarea unei invenții constă, între altele, în originalitate! Bizuindu-se deci, în exclusivitate pe forța inspirației, au meditat îndelung (unii spun însă că n-au meditat de loc...) și, în fine, au descoperit ceva! Titlul invenției (încă nebrevetate...) e următorul: RECREAȚIA DE 20 DE MINUTE sau Contribuții la sporirea timpului în care fiecare face ce-i trece prin cap. E o denumire care, îmbinînd tonul academic cu un stil popular, reușește să sugereze esențialul. De la bun început, sîntem nevoiți să recunoaștem că invenția, e, într-adevăr, originală. Recreațiile sînt, după cum știți, de cîte zece minute. Or, „inventatorii" noștri au descoperit o variantă cu durată dublă! Se pune însă imediat întrebarea: de unde obțin ei cele zece minute în plus față de varianta clasică? Că de obținut — ne-am convins pe cale experimentală — le obțin! Așadar, clopoțelul sună de intrare. Începe ora de limba română. Tovarășa profesoară controlează caietele cu teme spunîndu-și părerea despre fiecare. Normal ar fi ca elevii să asculte cu toții, normal ar fi ca atenția tuturor să fie îndreptată spre ceea ce spune tovarășa profesoară. Dar — și aici e aici — cîțiva dintre ei continuă să se afle... în recreație, deși sînt în bancă. Rusu Cornel răscolește tacticos prin ghiozdan — e probabil că nici el nu știe precis ce caută, dar caută... Răducanu Viorel găsește că e timpul cel mai potrivit pentru a se iscăli pe coperta caietului, și o face nu cu cerneală, ci cu creionul, cu litere de-o șchioapă, și pe deasupra strîmbe. (Pe urmă se plictisește și începe să facă cornete de hîrtie...) Nicoară Florica rupe o foaie din caiet — hîrșșșt! parcă se prăbușește un copac în pădure. Vădeanu Andrei umblă la fereastră — în pauza de zece minute n-au avut timp s-o deschidă. Ardeleanu Valentina e și mai ocupată: așteaptă ca tovarășa profesoară să ajungă la banca ei, își transcrie (!) compunerea pe pagina următoare... Rojoc Ion visează cu ochii deschiși... Și uite-așa, trec minute întregi de neatenție, de rumoare, de șoapte, de ocupații pe care un elev le are de obicei acasă, ori în pauză... Acum ați înțeles cum obțin „inventatorii" noștri prelungirea recreației? Pe seama orei de curs! E drept, majoritatea elevilor din clasă se mulțumesc cu recreația clasică de zece minute, și îndată ce ora începe, sînt numai ochi și urechi la lecții. Așa procedează, de pildă pionierul Drumea, un băiat scund și subțirel, dar iute ca argintul viu. E atent la tot ce se petrece în clasă, mereu ridică mîna să răspundă, în vreme ce Rojoc nici la întrebările cele mai ușoare nu pare dispus să-și spună părerea. Culmea e că ar putea să răspundă uneori, dar s-a obișnuit să nu ridice mîna! Și în vreme ce Drumea a răspuns de șase ori într-o singură oră, Ionică, în cămașa lui galbenă, elegantă, a visat imperturbabil — la ce? Greu de spus... Poate la foștii lui colegi de anul trecut, care acum sînt în clasa a VII-a. Și Răducanu Viorel, și Anton Ion ar putea ridica mîna la unele întrebări, dar și ei s-au obișnuit să-i lase pe alții să-și bată capul. Oare dînșii nu știu că o unealtă pe care n-o folosești timp îndelungat... ruginește?

„Invenția" buclucașă. n-a fost încă — și sperăm că nici nu va fi — brevetată. Nădăjduim că activul pionieresc al detașamentului va reuși, cît mai repede, să-i convingă pe toți colegii că atenția la ore, dorința de a răspunde, plăcerea de a gîndi alcătuiesc acea rampă de lansare de unde, în viitor, ar putea decola invenții veritabile!

CUM MERGEM LA ȘCOALĂ?

Din păcate, uneori se merge așa (foto 1), cum merg unii copii de la Școala generală nr. 93 din Capitală. Dar se mai poate merge și așa (foto 2), cum merg colegi de-ai lor de la Școala generală 166, tot din Capitală, ceea ce, între noi fie vorba, e de preferat. Pentru că, vedeți voi, elevii buni se cunosc și după... ținută.

O VIZITĂ

— Ce vînt v-aduce pe la mine, voinicilor? Oho, și ciclamele astea... Măi, voi ați venit în vizită, măi!... Cu dichisul ăsta, numai în vizită mai puteți merge.

— Păi, cam așa este. Nene Bob, noi am crescut. Sîntem în clasa a VIII-a...

— Și curînd vom intra în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist. Dumneavoastră știți să povestiți fare frumos. Și-apoi aveți și ce povesti. Așa că, de-aceea ne-am gîndit să vă vizităm.

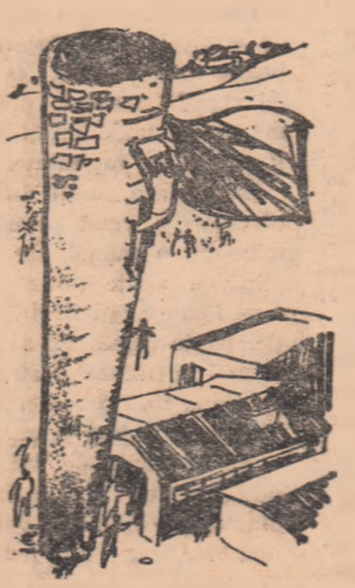
— Dacă-i așa, atunci intrați. Că doar n-om sta de vorbă aici, pe scară.

— ...Eu am lucrat la căile ferate, copii. Din 1924 pînă în 1932, cînd m-au dat afară. Și-mi amintesc de ziua de 27 februarie 1931. Pe vremea aceea eram la Cluj. Atunci au avut loc puternice manifestații de stradă împotriva „curbelor de sacrificiu" care luau muncitorilor a zecea parte din salariu. Pe atunci eram în Comitetul Regional de acțiune al muncitorilor ceferiști din Transilvania. Pe vremea aceea i-am cunoscut pe Ilie Pintilie, pe Filimon Sîrbu. ...Atunci l-am cunoscut și pe Ludovic Minski, cel schingiuit la Siguranța din Oradea și care, muribund, a fost aruncat de la etajul II, pe geam.

Tinerii utecişti erau ajutoare de nădejde ale partidului în lupta împotriva tratamentului neomenos al ucenicilor și al elevilor de la școlile profesionale.

Îmi amintesc, de pildă, de o întîmplare în preajma zilei de 1 Mai, cam prin 1936. S-a petrecut pe o stradă ...7 Noiembrie, ...E pe drumul ce duce spre Reghin, unde sînt acum blocurile noi... Chiar pe locul primului bloc era un coș foarte înalt al unei fabrici de cărămidă. Ei bine, coșul acela înalt părea să stea de strajă orașului. Era un loc foarte bun de arborare a drapelului roșu în preajma unei atît de mari sărbători a oamenilor muncii.

Dar cum să ajungi acolo, cînd mai ales în preajma unor asemenea zile, polițiștii nu se clinteau de acolo. Pe locul unde-i fabrica de mobilă acum, era un maidan. El era în apropierea coșului de care vă vorbesc. Un grup de tineri s-au făcut că se iau la bătaie. Unul dintre ei s-a dus la polițist și i-a spus „Vino, domnule polițist, că se taie unii acolo, în cîmp". Era noapte. Polițistul s-a dus, tinerii l-au prins și l-au legat bine. Între timp un tînăr s-a urcat pe scările bătute din loc în loc în cărămida coșului, a ajuns în vîrf, și a legat cu sîrmă steagul roșu. A doua zi, de 1 Mai, steagul flutura deasupra orașului spunîndu-le parcă tuturor: E sărbătoare, e sărbătoare!..."

...Cine o fi fost tînărul atît de curajos? se gîndeau copiii. Și tuturor le plăcea să creadă că era chiar omul voinic, din fața lor...

— ...Un lucru aș vrea să rețineți. Comuniștii au luptat înfruntînd foamea și cumplitele închisori. Puterea aceasta le-a dat-o credința lor nestrămutată în dreptatea cauzei pe care o apărau. Ei știau că vor veni zile senine. Ei au vrut ca voi, copiii, să vă bucurați de o copilărie fericită.

De aceea, voi trebuie să învățați foarte bine, să puteți duce la bun sfîrșit visele noastre, ale celor vîrstnici...

*

Viorica Man era emoționată cînd i-a mulțumit tovarășului Ioan Bob pentru tot ce le-a povestit. Apoi a despăturit o cravată roșie, nouă, și în numele pionierilor de la Școala generală nr. 2 din Tîrgu Mureș l-au numit membru de onoare al unității lor pionierești.

Tovarășul Bob i-a strîns mîna și i-a urat să fie sănătoasă și să învețe bine.

În camera în care erau copiii s-a făcut liniște. Vladimir Oprea se uita atent la nenea Bob încercînd parcă să descifreze ceva pe chipul acesta brăzdat, al omului ce nu mai e tînăr, cu cravata de pionier legată în jurul gîtului.

— Cîți ani aveți, tovarășe Bob?

— 59! Sînt în pensie.

— De cîte ori ați fost arestat?

— Cam de 15 ori...

— De la ce vîrstă ați intrat în mișcarea comunistă?

— De la 22 de ani.

Și gîndul lui Vladimir urmărea o idee. 37 de ani, aproape o viață de om, închinată celei mai frumoase lupte a omului: lupta pentru fericirea poporului.

Oana MAGDU

Navigînd pe mări și oceane, străbătînd munți și deșerturi, pionierii clasei a V-a de la Școala generală nr. 3 din București — membri ai cercului de geografie — colindă neobosiți lumea.

LA TELEFON, DOINA!

foileton de Geta COSTIN

E ora trei după-amiază. Razele soarelui de toamnă mai dogoresc încă și în casă e cald. Ațipită, pisica toarce molcom, iar Doina, mîngîind-o, cică își face lecțiile. Citește problema, scrie textul, subliniază titlul. Atît. Mai departe... nu mai merge. Stă, se uită gînditoare pe fereastră, mai netezește blana pisicii. S-o găsi mîine cineva să-i dea caietul... Tii, grozav, i-a venit o idee tare năstrușnică. N-or să mai poată spune în adunare nici că a venit cu tema nescrisă, nici că a copiat. Și cum telefonul e la doi pași...

— Alo! Ce faci, Mirela? Îți scri la aritmetică? Și eu. Spune-mi, dragă, prima dată — ce socoteală ai făcut? Ai adunat 13 264 cu 852! Exact! Nu te mai rețin, succes!

Și bucuroasă trîntește receptorul. Scrie în grabă întrebarea, cifrele socotelii și din nou:

— 1 832. Uf, tocmai acum e ocupat.

Apoi iar:

— 1 832. Marcela, tu ești? Aici Doina. Ți-ai scris la aritmetică? Și eu. Am făcut mai întîi o adunare. Și tu? Bravo!... Da' pe urmă ce ai făcut? Înmulțire? Ce-ai înmulțit? Aha... Și eu la fel. La revedere.

După ce a „rezolvat" și această socoteală, Doina răsfoiește carnețelul cu numere de telefon. Mai dă două-trei telefoane și a „terminat" problema. Dar cînd privește ceasul din perete, rămîne îngrozită: „Poftim, e șase! De trei ore mă căznesc la o problemă". (Prin altă metodă nu i-ar fi trebuit nici jumătate de oră).

A doua, a treia, a patra zi — la fel. La telefon Doina copiază o socoteală de la o colegă, altă socoteală — de la altă colegă și tot așa.. Metoda a devenit o obișnuință. Dar ulciorul nu merge de multe ori la apă.

Ca de obicei, Doina liniază foaia caietului, scrie frumos „problema", apoi copiază textul și se gîndește: „Pe cine să chem mai întîi?" Deodată, telefonul sună prelung. Doina sare la aparat.

— Mirela! Ce socoteală am făcut? Păi... Eu... O adunare. Și tu la fel? Bine, la revedere.

Doina s-a întors, mîndră, la caiet. Dar nici nu apucă să termine adunarea că...

Țîrr... Țîrr... Doina se ridică din nou.

— Tu ești, Marcela? Da, îmi scriu la aritmetică. A doua? Iiii... o înmulțire. Exact? Bine, bine...

Țîrr... Țîrr...

— Da, știu, urmează o scădere...

În ziua următoare, la ora de matematică, tovarășa profesoară poftește la tablă mai mulți elevi.

— Să vină Segmăreanu Doina.

Sigură de sine, Doina nici n-ajunge bine la tablă și începe:

— Mai întîi facem o adunare.

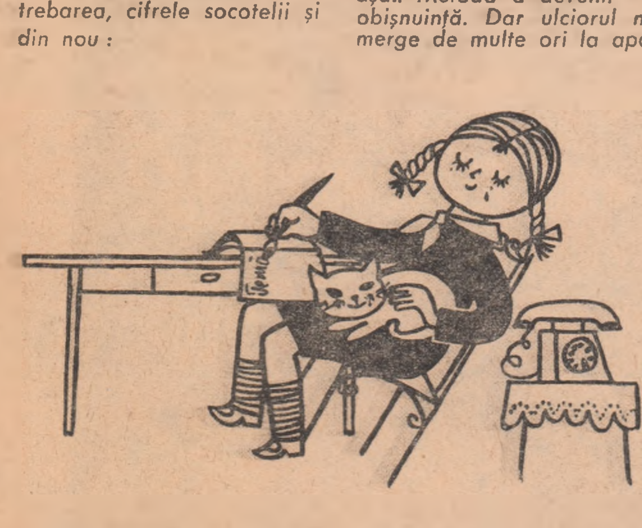
— Mai gîndește-te, o întrerupe tovarășa învățătoare.

— Da, întîi adunăm, pe urmă înmulțim și la sfîrșit scădem...

Colegii nu mai pot să reziste. Hohote de rîs pornesc din toate colțurile clasei. Tovarășa profesoară privește mirată.

— I-am dat o lecție, spune Mirela. Cu aceasta socotim că metoda.. ultra modernă: copiatul la telefon, s-a terminat.

Galați, Școala generală nr. 16.

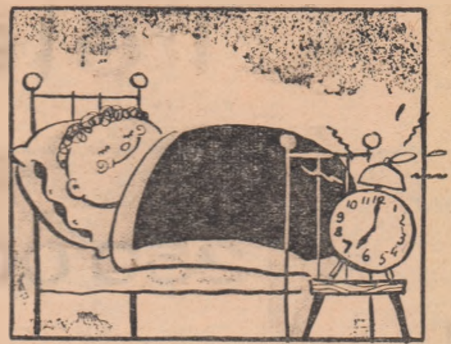
CUM NE COMPORTĂM

COMPORTĂM

30 DE EROI (III)

NĂRAV VECHI ÎN... STRAIE NOI...

Versuri: Vintilă ORNARU — Desene: G. BURSCHI

Sună iar deșteptătorul.
Vai, să sune n-a uitat...
Și Ionică, somnorosul,
Sare, însă... tot în pat!

Pe la opt și jumătate
Și-amintește-n vis, că el,
Și-a zis: „Anul ăsta, frate,
N-o să absentez de fel!".

Și din patul lui, băiatul,
O zbughește-n grabă-acum...
5 minute — îmbrăcatul...
Alte 5 — micul dejun!...

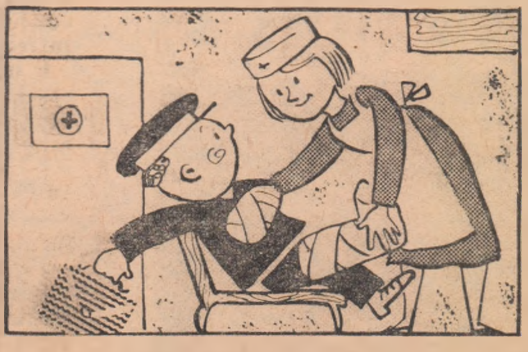
...ată-l alergînd pe stradă
Ca un as fenomenal...
Dar se poate să nu vadă
Lotul nostru național?

Un minut... atîta doară
Se oprește pe stadion...
Pîrcălab trage o bară...
— Of, ce bun era Ozon!

Întîrzierea cum s-o scoată?
Îl salvează la moment
O idee minunată:
— Asta e: un accident!

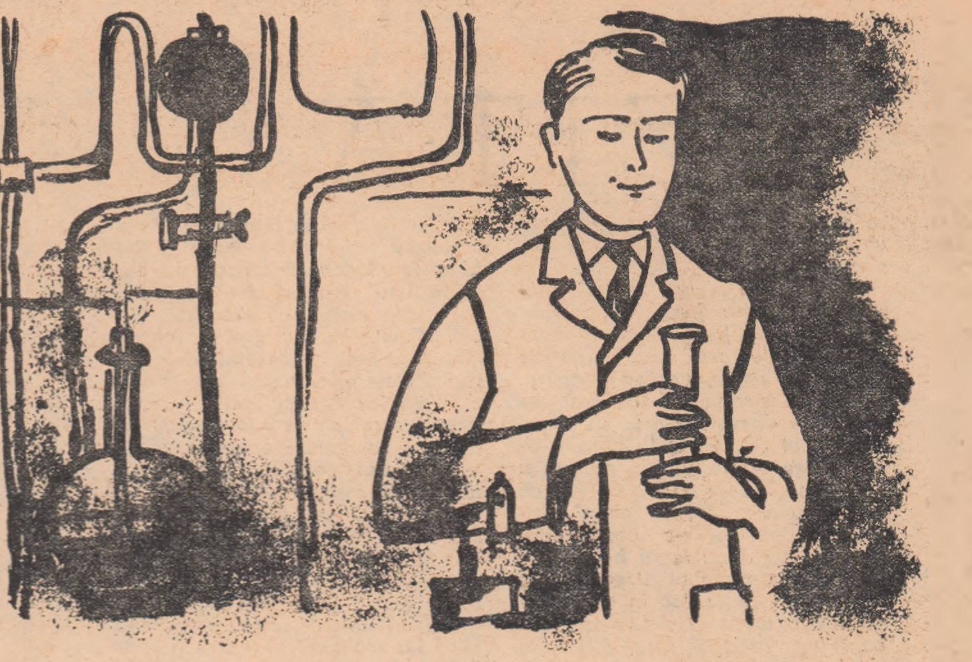

Infirmiera-l înțelege
Și-i dă primul ajutor:
Ea îi bandajează-n lege
Și o mînă, și-un picior!

Și Ionică intră-n școală
Șchiopătînd și... fericit...
Doar pe spate, din greșeală,
Adevărul stă lipit!...

Limbajul substanţelor

Soarele atinge cu razele-i neobişnuit de dogoritoare în această toamnă măreţele edificii ale chimiei, dîndu-le o strălucire nefirească.

În zare se profilează coşurile fabricii de azotat, din care ţîşnesc nori galbeni, roşietici, cărămizii : un joc al chimiei înscris pe cer în limbajul substanţelor transformate.

Însoţitorul meu, Gelu Albu, membru în Comitetul U.T.C. la combinatul chimic Işalniţa-Craiova, încearcă să-mi descifreze acest limbaj din bucuria şi realizările oamenilor care muncesc aci zilnic : 700 tone de îngrăşăminte chimice ! Vorbeşte cu gesturi largi, fericit că poate împărtăşi şi altora cîte ceva din munca lor.

Un om trece grăbit pe lîngă noi şi pătrunde într-o sală mare, plină cu tot felul de instalaţii care scot nişte zgomote asurzitoare. Ne îndreptăm şi noi într-acolo şi, firesc, facem cunoştinţă. E tehnologul de secţie, inginerul Alexandru Todescu, de la fabrica de oxigen şi azot.

Aici, unde aerul se comprimă în turbocompresoare, unde se separă în oxigen şi azot, în blocuri imense de separare, explicaţiile inginerului par ecouri venite de foarte departe; îmi răsfoieşte în frînturi de secunde pagini complicate de chimie, îmi arată drumul parcurs de aerul atmosferic spre vastele instalaţii şi zîmbeşte de fiecare dată cînd tresar la auzul „trăsnetelor" din regeneratoare.

Părăsim imensa sală în care ochiul se pierde cercetător pe aparate gigantice şi auzul nu poate percepe decît limbajul dur, sacadat al maşinilor, şi pătrundem într-o altă sală : *A.M.C.*

— I-aş spune sala liniştii, a agilităţii, a prezenţei de spirit, îmi mărturiseşte inginerul.

Aci, panoul vast cu aparate de măsură şi control, în faţa lor pupitrul de comandă de pe care fac cu ochiul nenumărate beculeţe roşii.

Simt că printre aceste aparate ale „prezenţei de spirit" inginerul e ca la el acasă. Schimbă în şoaptă cîteva cuvinte cu operatorul chimist principal, Nicolae Coravu, parcurge sala de la un capăt la altul citind pe panou cantitatea de gaze fluide şi, după seninătatea ochilor, după liniştea feţii arsă de soare îţi dai seama că totul este în ordine.

În drum spre ieşire îl întreb pe inginerul Todescu ce ar dori să vă transmită vouă, cititori ai gazetei. A stat puţin pe gînduri, apoi mi-a spus simplu : *Uraţi-le din parte-mi succes în învăţarea valenţelor ! Fără ele nu se poate înţelege chimia !*

Mi-am notat în carnetul meu de reporter cele transmise şi m-am oprit pentru cîteva clipe în împărăţia îngrăşămintelor chimice. Am salutat de aproape turnurile de granulare înalte de 47 de metri în care se granulează azotatul de amoniu, apoi am urmărit împreună cu maistrul Ion Rilea transportarea lui pe benzi în secţia de ambalare. Aveai impresia, pentru început, că eşti într-o sală de croitorie. Saci încărcaţi cu boabe mici şi albe, ca fulgii de zăpadă, treceau prin faţa maşinilor, unde mîini harnice îi coseau cu rapiditate.

La plecare, unul dintre încărcători a venit repede spre mine cu o pungă de plastic plină cu bobiţe albe :

— Poate aveţi flori la redacţie, poate acasă, mi-a spus el. Puneţi în fiecare glastră cîteva bobiţe şi florile vor creşte mai bine, vor fi mai frumoase.

Şi în cuvintele lui simple descopeream încă o dată una din tainele chimiei : *vor creşte mai bine, vor fi mai frumoase...* Şi florile, şi recoltele ! Şi pămîntul va fi mai darnic !

Marta CUIBUŞ

Ştefăniţă transmite

Moşul a luat loc lîngă mine şi parcă nu avea astîmpăr. Se bucura, dar în acelaşi timp se tot foia pe scaun.

— Am să-ţi spun ceva, mi-a zis. Dar nu acum, că a început filmul.

Ardeam de curiozitate. Filmul, interesant, m-a făcut însă să uit repede de ceea ce avea să-mi spună moşul. Şi apoi, asistam la un moment deosebit : rula primul film artistic în noul cinematograf sătesc de acolo, din comuna Piria, raionul Strehaia. Evenimentul avea o semnificaţie mai profundă. Cinematograful din Piria era cel de al 500-lea cinematograf sătesc deschis în anii puterii populare în regiunea Oltenia. Cifra e cu atît mai grăitoare cu cît înainte, acum vreo 20 de ani existau în regiune doar vreo zece cinematografe, şi numai în mediul urban.

— Uite, mi-a zis moşul, privind ecranul în continuare, după ce se aprinseseră luminile în sală. Aveam un unchi la oraş şi m-a dus într-o zi să văd şi eu o drăcie de-asta de film (pe atunci nu veneau caravane la sat). De acolo, din ecran... venea o maşină în goană. Am crezut că dă peste mine şi... am luat-o la fugă. Acum, uite !...

Şi mi-a arătat droaia de copii, fii ai ţăranilor cooperatori din sat, ieşind bucuroşi de la spectacol.

Televizorul nr. 250 000

La Uzina „Electronica" s-a realizat recent cel de-al 250 000-lea televizor ; acest aparat a fost construit de către muncitorii de la banda de montaj E 47 B, condusă de maistrul Al. Georgescu. Din anul 1961 — cînd a început fabricarea de televizoare — uzina a produs circa 15 tipuri de aparate de diferite dimensiuni.

ORĂŞELUL DIN PARC

Pe malul stîng al Dîmboviţei, într-un parc cu alei asfaltate, cu brazi pitici şi cane ce se întrec cu ei în înălţime, se ridică un şir de blocuri albe, cu ferestre înalte, cuprinzînd întreaga faţadă.

E un adevărat orăşel. Un orăşel...

— Ai răspuns aşa de frumos !

— Mioara a primit încă un 10...

— După masă, mergem să luăm cărţi de la bibliotecă.

Pe alei, grupuri-grupuri de studenţi. Cojocaru Constantin de la „chimie", Dumitrescu Emil de la „română", Mioara Stoian şi Pandele Angela de la „biologie"...

E ora amiezii, se întorc de la

cursuri. Aici ii
fera ospitalie
frumoase, aşe
dru pitoresc, a
şi în prima fot
Să-i lăsăm să
merele lor, să-
servietele şi pi
să vizităm cant
Sala de m
elegantă, cu p
de coloane mo
luceşte de cură
Solicităm un
responsabilului
Gheorghe Dăn
— Cîţi stud
nic la cantină ?
— 2 500. Au
re. Din 3-4 v
ceea ce le place
Lîngă ferestr
— Vara nu
apa ?
— Nu, dimp
interior un sis
tine cu gheaţă.
altfel, automat
zentă şi la buc
O bandă rul
rile în „braţe"
la bucătărie. S
se face la o m
iar flăcările c
dirijate electri

25 OCTOMBRIE — ZIUA FORŢELOR ARMATE

ALE REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

LA MONUMENT

De multe ori
Pionierii veneau la el şi aduceau flori
Adunate în zile de vară.
Uneori, veneau şi-n fapt de seară
Cînd bronzul lui
Radia căldura adunată de peste zi
Şi spuneau poezii.

Se mai opreau pe bancă sub umbra lui
Cîte un flăcău cu o fată,
Seara, tîrziu,
Şi ascultau din tăcerea bronzului
Un gînd rămas nespus
Unei fete cu păr cînepiu,
Ce l-a aşteptat, mult, la poartă,
Să se întoarcă din îndepărtata Tatră.

Noaptea, cînd se întorc sătenii
De la căminul cultural,
Şi-şi repovestesc vreo scenă hazlie din film,
Paşii lor răsună sub forma de oval
A căştii de război,
Cadenţat :
Ştim ! Ştim ! Ştim !
Că tu ai vegheat şi veghezi pentru noi.

Ostaş necunoscut, erou,
Bat inimile noastre-n bronzul tău.

M. CALIN

Caporalul Badea

Povestire de Emil EMANOIL

În locul acela pădurea de stejari se înnoda cu lanul uriaş de porumb. În lan nu erau decît vreo 16 ostaşi. N-aveau nici măcar un ofiţer — locotenentul Pandele murise la primul atac aerian — şi acum, pumnul de ostaşi lupta sub comanda caporalului Badea. Caporalul era un om voinic, pe care straiele uniformei stăteau gata să plesnească la prima mişcare mai repezită.

În clipele de linişte — destul de rare, de altfel, — Badea se tîra prin porumb de la un grup la altul şi îmbărbăta ostaşii :

— Încă puţin, băieţi, şi ne vin întăriri... Încă puţin. Schimbaţi mereu locul, să nu vă repereze mitraliorii fascişti şi să creadă că sîntem mulţi... Altminteri... În sectorul acesta numai noi apărăm Capitala, băieţi... Numai noi !

Trăgea cu nesaţ din ţigară şi trecea chiştocul celorlalţi.

Deodată, dinspre aeroportul Otopeni, bîzîitul de bondar al unor avioane de vînătoare îl făcu pe caporal să salte binoclul şi să privească atent cerul.

— Ce se vede, don' caporal ? întrebă un soldat negricios de la prima mitralieră.

— Se vede că-i de rău, Costeo. Repede, — ordonă caporalul — toată lumea, cu muniţii cu tot, se retrage către mijlocul lanului !

Abia părăsiră ostaşii poziţia şi trei avioane nemţeşti, în linie, începură să mitralieze şi să bombardeze primele rînduri ale porumbiştei. Gloanţele periau porumbul ca o greblă uriaşă şi nevăzută a morţii, iar grenadele lansate de piloţi aruncau trîmbe mari de pămînt, în mijlocul cărora se iţeau, cînd şi cînd, ca nişte mîini ciopîrţite, cocenii de porumb desfrunziţi şi cu rădăcinile cătînd parcă să se înfigă în necuprinsul azuriu al cerului de august.

— Dacă rămîneam acolo, don' caporal... — surîse negriciosul Costea — acum eram de mult în lumea celor drepţi.

Badea nu-i răspunse. Se repezi primul la lada cu benzi de mitralieră şi o porni iarăşi către marginea lanului. Ceilalţi îl urmară. Pămîntul era răscolit de explozii şi-n ştiuleţi rămăseseră înfipte gloanţele mari de mitralieră.

— Ocupaţi poziţie în găvanele exploziilor — le ordonă caporalul.

Printre copaci se zăreau de acum, lucind în soarele puternic de amiază, căştile nemţeşti.

— O să trageţi cînd o să vă spun eu — spuse Badea în şoaptă. Tu, Gogealule — se adresă el celui de al doilea mitralior, — mută-te ceva mai la stînga... cu vreo 15 metri... Aşa... Şi să trageţi numai cînd vă spun eu... — mai adăugă el.

Apoi se lăsă o linişte grea şi caldă, în care ţîrîitul greierilor de cîmp — „oare pe ei nu i-o fi ucis bombardamentul de-adineaori ?" se trezi caporalul gîndind — se-auzea infinit mai puternic decît atunci cînd, copil fiind, Badea i-asculta, tolănit în fînul de bărăgan, parfumat şi proaspăt retezat de coasa tatii.

Fasciştii se tîrau tot mai aproape de marginea pădurii, tot mai în bătaia mitralierelor şi cei doi ochitori, Costea şi Gogealu, răsuflau sacadat, apăsaţi ca de-o greutate nevăzută de nerăbdarea şi emoţia dinaintea atacului. Badea văzu neliniştea lui Costea, şi-l bătu uşurel pe spate.

— Ai răbdare, bătrîne! Ai răbdare!...

Şi abia cînd căştile germane se ridicară la atac, atunci şopti şi caporalul :

— Trageţi ! Scurt şi măturat !

Mitralierele începură să meliţe regulat şi şirurile fasciste se frînseră odată, lovite de aripa nevăzută a morţii. Doar cîţiva se mai avîntară, în virtutea inerţiei, spre lanul de porumb. Dar Badea ordonă iarăşi :

— Încă o dată, băieţi ! Scurt şi măturat !

Dar Gogealu nu mai trăgea — murise îmbrăţişînd mitraliera ca pe un frate, iar alături de el, ajutorul, se tăvălea cu picioarele retezate. Se uită şi-n spre stînga şi se trezi că-i numără pe cei vii : în afară de el şi Costea, mai trăiau doar 5. Dar atacul fascist fusese respins.

Badea se întoarse. În spate se vedea oraşul — Capitala ţării, înconjurată din toate părţile de fascişti, dar care era apărată vitejeşte de atîtea piepturi de eroi. Îşi aprinse o ţigară, trase din ea cu sete şi o trecu celorlalţi. Apoi se lungi şi el pe pămîntul dogoritor, răscolit de explozii, şi începu să gîndească cu înfrigurare la celălalt atac, pe care fasciştii îl pregăteau.

Desene : Puiu MANU

...eaptă atmos-
...a căminelor
...intr-un ca-
...um se vede
...afie.
... ducă în ca-
...se cursurile,
...vin la masă,
...
..., spaţioasă,
...nul susţinut
...entale, stră-
...ie.
...curt interviu
... cantinei —
...:
...iau masa zil-
...
...niul la alege-
...nte, işi aleg
...
... cişmea albă.
...e încălzeşte
...
...vă. Are în
...n de serpen-
...automată. De
...rea este pre-
...rie.
...ă ia tacîmu-
...le duce direct
...latul vaselor
...nă specială;
...oarelor sînt

Mesele sînt pregătite, strălucesc de porţelanul farfuriilor, iar studenţii — aşa cum arată fotografia a doua — au început să sosească.

— Poftă bună !

Cea de a treia fotografie a surprins un moment aşteptat cu nerăbdare :

— Gheorghiţă, eu n-am vreo scrisoare ?...

— Mi-a promis fratele cel mic că-mi scrie. E într-a VIII-a.

Aşadar, un aspect din aşa-numita „sală a oaspeţilor". Aici stau de vorbă cu cei care vin de acasă în vizită şi tot aci sosesc şi scrisorile.

Fotografia ar fi putut înfăţişa însă şi alte aspecte. Camerele, dotate cu tot confortul, cu mobilier modern, biblioteca cu peste 15 000 de volume care le stă la dispoziţie chiar la cămin. Aceasta în afară de biblioteca universitară, cu peste un milion de volume.

Şi acum, numele oraşelului din parc : Complexul studenţesc de la Grozăveşti.

Fotoreportaj de Al. Dinu IFRIM Gr. PREPELIŢA

CU E. G. R. — 1 PE GLOB

ZI-I CA LA BREAZA !... e un frumos dans românesc. Dar frumoase sînt şi dansurile oşene, ţîpuriturile lor, cu costumele de un pitoresc neegalat de vreo altă regiune. Şi frumoase sînt şi dansurile de pe Someş. Iar pălăria someşană, cu penele aşezate ca evantaiul păunului, cucereşte.

Toate aceste perle ale folclorului românesc, precum şi cîntecele plaiurilor natale vor răsuna zilele acestea la Belgrad, capitala R.S.F. Iugoslavia, unde a sosit Ansamblul de cîntece şi dansuri al Armatei Republicii Socialiste România.

Pe peron, văzîndu-i deja pe cei din ansamblu porniţi spre autobuzele care-i aşteptau i-am întrebat în grup :

— O să fie un spectacol... tare, băieţi ?

Fetele din ansamblu au rîs :

— Da 'pe noi nu ne-ntrebi ?

— Şi pe voi...

— Avem un program „tare" — rîse o „oşancă" voinică. Poate vii şi ne vezi la spectacole... Şi s-au îmbarcat în autobuze, înconjuraţi de flori şi de gazdele care-i aşteptaseră.

Peste cîteva clipe zburam şi eu spre ţară. Obosit — dimineaţa plecasem din Berlin — E.G.R.-ul se înălţa tot mai sus şi lua drumul către Bucureşti, iar în urechi n-auzeam zbîrnîitul motorului, ci ţîpuriturile originale oşăneşti, şi în faţa ochilor aveam aievea scena văzută două zile în urmă la Berlin, în sala „Friedrichstadtpalast" : spectacolul Teatrului satiric-muzical „C. Tănase" şi furtuna de aplauze cu care răsplătea sala arta interpreţilor noştri.

GHEORGHIŢĂ Reporterul

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

ÎN CITADELA ANVELOPELOR ROMÂNEȘTI

DANUBIANA — nume binecunoscut în țară și peste hotare — e o cetate tînără a chimiei românești, așezată undeva, la o margine a Capitalei. Data nașterii primului cauciuc românesc a fost la 1 iulie 1962. De atunci și pînă acum au ieșit pe porțile uzinei cîteva milioane de anvelope pentru camioane, autobuze, turisme, troleibuze și tractoare, pentru vehicule de toate tipurile.

UN MINUT — 2-3 ANVELOPE

La un minut, în magazia de produse finite a Uzinei intră două-trei anvelope. Vreți să știți cît produce uzina ? Un milion de anvelope anual. (Aceasta este capacitatea la care a fost proiectată uzina, dar în anii viitori ea va spori considerabil). Ce reprezintă această cifră ? E suficient să amintim că în 1940, numărul anvelopelor fabricate în România nu depășea 4 la sută din ceea ce se realizează într-un an la Danubiana. Astăzi majoritatea materiilor prime necesare producției — care în trecut se procurau din import — sînt produse ale industriei chimice românești. Faima cauciucului sintetic de tipul butadien-stirenic fabricat de petrochimiștii din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, și cunoscut sub denumirea comercială „Carom" 30 R a trecut hotarele țării, fiind exportat în numeroase țări. Nu mai puțin apreciat peste graniță este negrul de fum de o excepțională puritate, fabricat de uzina Carbosin din Copșa Mică. Iar astăzi și cordul, țesătura pe care se impregnează pelicula de cauciuc, este fabricată la Combinatul de celuloză de la Brăila.

ACOLO UNDE SE ELABOREAZĂ ȘARJELE

Să pătrundem pe rînd în cele trei secții principale ale uzinei. De fapt acestea sînt concentrate într-o unică hală de fabricație, dar de dimensiuni uriașe, etajată pe trei planuri, după cerințele complicatelor procese fizice și chimice.

Iată secția unde se realizează diferitele amestecuri necesare garniturilor de pneuri, amestecuri care includ peste 20 de ingrediente. Aici, la temperaturi ridicate, morile și malaxoarele elaborează șarjă după șarjă. Amestecul primar, încă incomplet omogenizat, este preluat de mașinile de extrudere care definitivează operația de omogenizare. În același timp, malaxoarele de amestecuri finale își descarcă șarja pe niște valțuri, care continuă prelucrarea, alimentînd apoi cu ajutorul unor benzi transportoare liniile de gumare a cordului, extruderele pentru benzile de rulare sau liniile camerelor de aer. Fiecărui malaxor de amestecuri îi corespunde cîte un panou centralizator de comenzi cu becuri de semnalizare, prin care se poate urmări dozarea și vehicularea fiecărui ingredient de la buncărele de depozitare pînă la malaxor. De asemenea, se pot urmări timpul și temperatura de malaxare (amestecare), închiderea și deschiderea gurilor malaxorului, precum și blocarea sistemului în cazul unei erori de dozare. Urmează o altă operație, mai complicată decît procesul de preparare al amestecurilor : pregătirea elementelor componente ale anvelopei. Aici, extrudere impresionante ca proporții dau chip și formă benzii de rulou, marcîndu-i numărul și identitatea și trecînd-o mai departe calandrelor cu trei role care-i aplică partea protectoare. Fluviul de benzi curge de-a lungul liniei de profilare, comandată și ea de la un pupitru de comandă.

La secția de vulcanizare, cu ajutorul preselor se desăvîrșește procesul de prefinisare a anvelopei, finisarea propriu-zisă făcîndu-se într-un alt complex de mașini, care o controlează, o corectează și o expediază la depozitul de produse finite, prin intermediul unei estacade

IN LUMEA MECANISMELOR CARE DECLANȘEAZĂ FLUXUL TEHNOLOGIC

In fața tablourilor din sala de comandă, lîngă schemele luminoase de pe pupitrele de teleînregistrare și control, omul, aproape absent în halele de fabricație conduce atotputernic toți acești roboți cibernetici, descinși parcă dintr-un roman științifico-fantastic, pentru a participa la fabricarea anvelopelor.

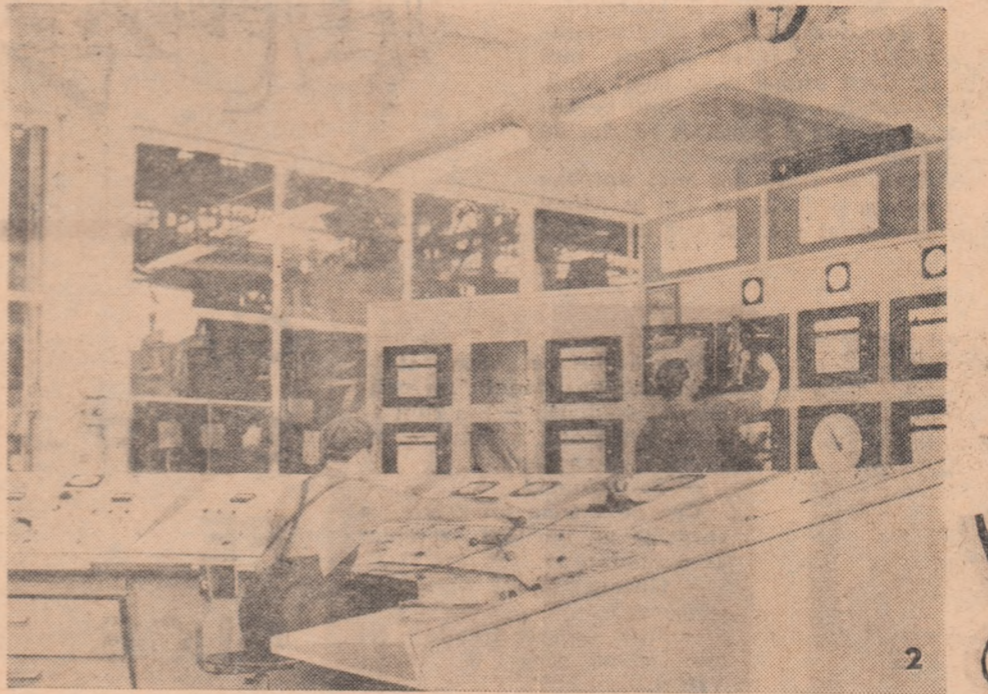
Din sala de comandă, un adevărat creier electronic, sînt programate și urmărite zecile și sutele de operații complexe ale procesului de producție. La comanda omului, mașinile din cele trei principale secții ale uzinei — amestecare, asamblare și vulcanizare — realizează cu precizie matematică toate operațiile cerute.

O hartă a globului, aflată undeva în incinta uzinei, ne arată că anvelopele cu marca „Danubiana" sînt răspîndite astăzi în numeroase țări, pe toate meridianele lumii.

Maria NEGREA

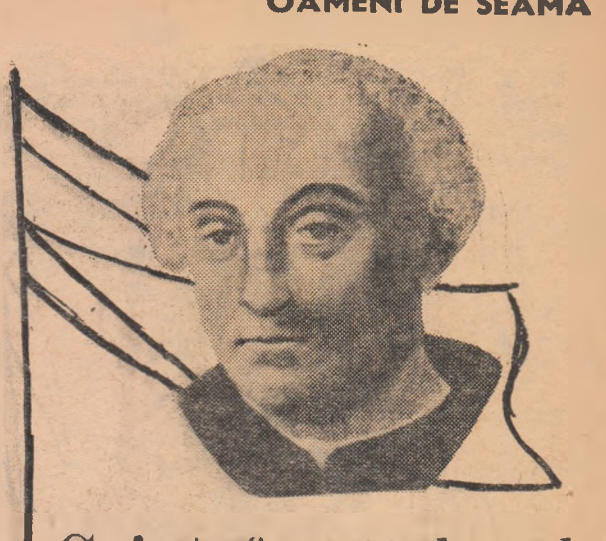
1

În fotografia de sus — o pădure întreagă de tot felul de mecanisme circulă în toate direcțiile, transportînd materialele necesare complicatului drum al nașterii anvelopelor românești, în vreme ce jos, anvelope „crude" de diferite mărimi sînt în drum spre vulcanizare.

2

De la pupitrul de comandă omul dirijează fluxul tehnologic al secțiilor Uzinei „Danubiana".

Cristofor Columb

Un nume celebru — cunoscut prin importanța descoperirilor geografice pe care le-a făcut. Dar cine a fost el, care țară a avut cinstea să-l numere printre fiii ei, se cunoștea destul de puțin. Istoricii geografi cunoscuți au strîns date, au studiat cu atenție perioada în care el s-a născut, jurnalul de bord al călătoriilor pe care Cristofor Columb le-a făcut...

Din datele cunoscute s-a stabilit că Cristofor Columb s-a născut la Genova (Italia) la 29 octombrie 1451. Tatăl său era un modest țesător. Numele lui adevărat se pare că era Cristobal Colon. Nu sînt cunoscute prea multe date despre Cristofor Columb în prima perioadă a vieții sale, nici dacă a studiat undeva sau s-a pregătit singur. Se știe însă precis că citea cu un deosebit interes și cunoștea cel puțin patru limbi : italiana, portugheza, spaniola și latina. Pînă în anul 1472 Cristofor Columb a trăit la Genova. Ucenicia în navigație și-a făcut-o la o vîrstă foarte fragedă, după cum mărturisește singur în memoriile sale. În anul 1476 Cristofor Columb era în Portugalia trimis de o casă comercială din Genova, al cărui funcționar era. Încă de atunci îl preocupa găsirea unui drum mai scurt, pe mare, spre Indii.

Începuse să fie cunoscut ca un navigator încercat și apreciat pentru cunoștințele sale în domeniul geografiei și astronomiei. La început proiectul lui a fost respins, socotit ca fantastic ; toți considerau o imposibilitate să ajungi în țările de răsărit (India, China etc) pe partea cealaltă a globului, pe la apus. Portughezii, care erau interesați în găsirea unui alt drum spre Indii—cel pe la sudul Africii — resping proiectul lui Cristofor Columb, care dezamăgit, pleacă în Spania. Aici, după multe străduințe, reușește ca proiectul lui să fie acceptat, în speranța găsirii — în special — a aurului necesar umplerii tezaurului Spaniei secătuit în urma războiului cu arabii. In august 1492 el pleacă cu trei corăbii spre Indii, pe la vest, iar după trei luni ajunge în Cuba și Haiti pe care Columb le socotește India, China sau Japonia. O nouă expediție a dus apoi la descoperirea a noi pămînturi, între care insulele Porto-Rico, Jamaica, Haiti. Aur, lemn prețios, sclavi au fost transportați peste ocean, în Spania.

Copleșit mai întîi cu onoruri, același mare navigator, căzut în dizgrație, este demis din funcție, arestat și deportat în lanțuri în Spania unde a fost deținut o perioadă în închisoare. Bătrîn și bolnav, sărac și uitat de toți, marele navigator Cristofor Columb, cel care descoperise o lume nouă, moare la 21 mai 1506.

Abia mai tîrziu, după cucerirea de către spanioli a Mexicului și a Perului (state înaintate pe treapta civilizației cu bogății inepuizabile) a devenit limpede importanța descoperirilor lui Columb.

A. NEGREA

ROȘCOȘ, LUCIA — OLGUȚA ȘI UN „P.S." AL LUI SIN

(urmare din pag. I-a)

drept, dar anul acesta nu mai absentează.

Lucia s-a ridicat din nou să-și susțină punctul de vedere : Roșcoș a fost și a rămas capul tuturor răutăților. Luciei i s-a alăturat Grigore Doru și Zaborilă Florin — amîndoi vecini cu Roșcoș. Am notat tot ce-au spus :

Grigore : Roșcoș mă sustrage de la ore, vorbește urît, caută tot timpul motive de harță, și dacă îl jignește cineva cît de puțin, sare la bătaie

Am întrebat :

— De ce îl jigniți ?

A răspuns *Zaborilă Florin* .

— Nu-l jignește nimeni. Dar cum vrea careva să-i arate lipsurile, îi promite că-l bate.

Începeam să înțeleg de ce era atît de supărat Sin. Va să zică, Roșcoș era de vină. Oare dacă n-ar fi fost Roșcoș, elevii clasei a VI-a D — de la Școala nr. 5 Bacău — ar fi răspuns primii la chemarea colegilor din București ?

Am întrebat :

— Roșcoș are prieteni în clasă ?

A urmat o clipă de tăcere, apoi Lucia și Olguța au ridicat mîinile amîndouă o dată.

A răspuns întîi Lucia, clătinînd capul cu hotărîre.

— Nu ! Cu Roșcoș nimeni nu poate să fie prieten. Oricine încearcă să-l ajute, este amenințat și bătut.

OLGUȚA ȘI LUCIA AU „PĂRERI" DIFERITE

Bineînțeles, și de data aceasta părerea Olguței a fost „diferită". Chiar așa s-a exprimat : Noi două (adică Lucia și Olguța) avem totdeauna păreri diferite. Roșcoș s-a făcut rău, din ce în ce mai rău pentru că nimeni n-a stat de vorbă cu el decît răstit. N-a avut cu cine să se joace, cu cine să se plimbe. Poate că și el ar vrea să fie disciplinat, să se îndrepte, dar cei care au note mari îl privesc de sus, îi caută sau îi găsesc lipsuri mereu.

Olguța s-a așezat — gata să se ridice din nou dacă ar mai fi îndrăznit Lucia s-o contrazică. Lucia stătea cu mîna întinsă. Se înarmase probabil cu noi argumente. Și ea, după cum a mărturisit imediat, avea altă „părere"

În clipa aceea mi-am dat seama că oricare ar fi fost problema, — ele ar fi avut altă părere. Important era nu ce făcea sau cum se comporta Roșcoș, ci dacă ea, Lucia, sau Olguța, va triumfa, dacă va avea întîietate asupra celeilalte. Bineînțeles, mai devreme sau mai tîrziu, Olguța va avea susținătorii ei, Lucia pe ai ei și vrînd-nevrînd colectivul clasei se va rupe în două...

Am plecat din clasa Olguței, a Luciei și a lui Roșcoș — destul de mîhnit. Sin mă aștepta nerăbdător. După ce am bătut la mașină articolul — m-a rugat să adaug un P.S. Iată-l :

DRAGI CITITORI,

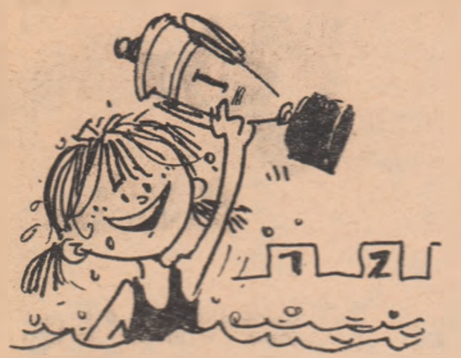
VĂ RUGĂM SĂ NE SCRIEȚI CE PĂRERE AVEȚI DESPRE COMPORTAREA LUI ROȘCOȘ, DACĂ NU CUMVA „PĂRERILE" LUCIEI ȘI OLGUȚEI DUC LA VEDETISM ȘI DACĂ VEDETISMUL ARE VREO INFLUENȚĂ ASUPRA ÎNVĂȚĂTURII.

Prietenul vostru,

SIN

SPORT ● SPORT ● SPORT ● SPORT ● SPORT ● SPORT ● SPORT ● SPORT ●

O FATĂ A URCAT PE PODIUM

Acele cronometrului s-au oprit. Din bazin a ieşit o fată înaltă, slăbuţă. Obţinuse, aşa cum arăta cronometrul, primul loc şi titlul de campioană naţională a Republicii Socialiste România la 200 m bras, în cadrul competiţiei republicane de seniori. S-a urcat pe podium primind emoţionată trofeul obţinut, felicitările.

Cu un an în urmă în ochii ei apăruseră lacrimile înfrîngerii. După mai multe antrenamente, la care Gica se şi credea „as", se grăbise să participe la un concurs. Dar obţinuse... locul 15 şi 26 la 100 şi respectiv 200 m bras, în faza orăşenească de nataţie. Dar descurajarea a durat puţin. A fost înlocuită repede de ambiţie şi hotărîre. A urmat pentru eleva Manafu Gica de la Şcoala generală nr. 24 din Galaţi un an de muncă perseverentă, de antrenamente desfăşurate după un program riguros, sub continua îndrumare a antrenorului. Gica a lucrat cu atenţie la perfecţionarea stilurilor de înot învăţate, punînd totodată mare accent pe antrenamentul fizic. Cine ar fi crezut că această fetiţă slăbuţă va putea ridica o halteră de 20 kg? Totuşi, pe zi ce trecea, mîinile Gicăi ridicau tot mai uşor greutatea. Toată această muncă n-a rămas fără rezultate.

Primul succes l-a obţinut în „Cupa speranţelor", ocupînd locul I. Au urmat apoi două locuri I în competiţia Republicii Socialiste România a şcolilor sportive, cînd Gica a doborît şi două recorduri naţionale. După primele victorii, antrenamentele au urmat şi mai intens.

...A sosit şi ziua marii încercări şi, în acelaşi timp, ziua marii victorii: ziua în care a cucerit titlul de campioană naţională a Republicii Socialiste România la 200 m bras!

Colegii de club îi admirau munca. În curînd au început s-o urmeze, iar Gica îi ajuta bucuroasă. În acest timp, la numărul victoriilor avea să se adauge încă una: locul V la 100 m bras, şi locul VII, la 200 m bras, în concursul internaţional de la Moscova, dotat cu „Cupa prieteniei".

Anul 1965 îi rezervă prietenei noastre încă două mari încercări: concursul internaţional de la Bucureşti şi concursul internaţional de la Leningrad. Colegii, prietenii, îi doresc doresc din toată inima să fie şi de data aceasta printre fruntaşi.

Gabriela DUMITRESCU

SCRISOAREA 16 814

„Pe lîngă scrimă — ne scrie Călpescu Domnica din clasa a VIII-a de la Liceul mixt „Ştefan Plavăţ" din Orşova — îmi place şi atletismul. De curînd, am trăit o bucurie mare: am reuşit să sar peste ştacheta înălţată la 1,25 m. Se bucura parcă mai mult antrenorul meu, Cernescu Ioan. De ce? Trecusem un „examen" greu. Reuşisem, în sfîrşit, să fac bătaia de prag din viteză, după aproape 20—30 de încercări".

Ai înregistrat acest succes, dragă Domnica, datorită şi antrenorului. Dacă te-a întors de 20—30 de ori înapoi, desigur, antrenorul dorea să execuţi corect bătaia în prag, să ajungi cît mai sus...

„Cînd treceam ştacheta — continuă scrisoarea — *piciorul stîng rămînea mai jos faţă de cel drept şi dărîmam deseori ştacheta. Această greşeală s-a repetat mai ales cînd mărturisesc sincer că antrenorul meu a avut răbdare mult mai mult decît mine".*

Pe tine „te-a costat" două săptămîni să treci înălţimea de 1,15 m. Dar pe alţi atleţi din lume i-a costat luni sau poate ani.

În articolul „Cultivatorul de lalele" — continuă scrisoarea — *am văzut cum atleta Olga Palici a învins pe cel mai mare duşman al ei — frica. Un asemenea duşman am avut şi eu. Nu-mi era frică să sar peste ştachetă... Cum să vă spun, plecam cu gîndul*

încă de pe pistă că n-am să pot sări ştacheta, iar publicul din tribune va rîde de mine. La fiecare concurs, înainte să atac înălţimea respectivă, antrenorul îmi spunea: „Uită de public, uită de mine". Aşa am învins. Iată de ce-mi respect antrenorul".

Desigur, dragă prietenă, tu ţi-ai educat voinţa cu ajutorul, cu sfaturile preţioase ale antrenorului tău. Ai dreptate cînd spui în scrisoare: „Iată de ce îmi respect antrenorul".

Nicolae BULGARU

JUDO — SPORTUL CELOR ELASTICI, IUTI ŞI INTELIGENTI

Mai vă aduceţi aminte? Eroul filmului, după ce a învins nenumărate piedici, rămîne în faţa adversarilor fără... spadă. Căzuse într-o capcană. Asupra lui s-au aruncat cîţiva... De data aceasta, v-aţi zis, nu mai scapă. Dar iată-l executînd cîteva mişcări suple, o aruncare, o răsucire... două-trei lovituri parate... contraatacuri... şi eroul, pe care îl credeaţi pierdut, păşeşte zîmbind peste adversarii căzuţi la pămînt!. Bănuiaţi că mişcările cu ajutorul cărora s-a eliberat eroul din situaţia critică nu erau decît simple procedee de... **judo**?

Dar ce este **judo**-ul? Unde se practică, care e originea lui, şi în ce constă el? Iată cîteva întrebări la care vom încerca să răspundem.

Judo s-a născut în îndepărtata Japonie. Semnificaţia cuvîntului **judo** este **cunoaştere, drum, metodă**. Acest exerciţiu fizic se practica de cîteva sute de ani, dar forma pe care o cunoaştem noi, **judo**-ul modern, va împlini peste 3 ani exact un secol de la naşterea sa. Unul din iniţiatorii lui a observat că ramurile de cireş se rup sub greutatea zăpezii, pe cînd ramurelele bradului se îndoiau şi lăsau să alunece masa grea a zăpezii. Deci, şi-a zis înţeleptul japonez, ca să învingi, trebuie să cedezi, să fii elastic, apoi să ataci.

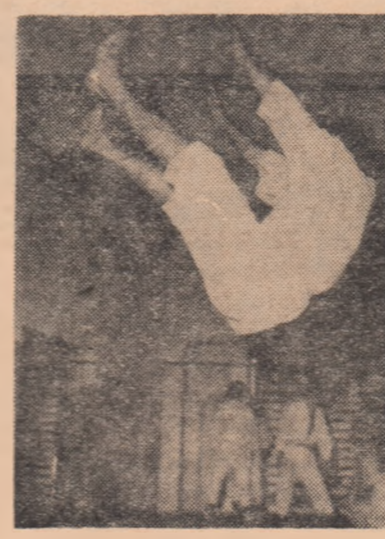
Într-adevăr, în acest sport — practicat şi la noi în ţară de aproape 10 ani — elasticitatea ocupă un loc de frunte. De aceea, în pregătirea elevilor, „şcoala căderii" ocupă un mare rol. Căderile sînt folosite şi în apărare, şi în atac. Vă daţi seama de acest lucru privind cu atenţie pozele alăturate. Unele acţiuni necesită o tehnică de „sacrificiu": adică cel ce atacă, ca să-şi poată învinge adversarul, se aruncă singur la sol.

Procedeele sînt executate cu mare iuţeală, elementul „surpriză" fiind hotărîtor. Fracţiunile de secundă pot aduce victoria — dacă le foloseşti — sau înfrîngerea — în caz contrar. După cum vedeţi, cei doi combatanţi sînt îmbrăcaţi în costume tradiţionale, confecţionate dintr-un material rezistent. Cel ce atacă cu nădejde costumul celuilalt, se răsuceşte, se îndoaie, aruncă... şi caută să-şi imobilizeze adversarul. Se declară învins cel care este adus în imposibilitatea de a continua lupta, cerînd el singur încetarea disputei. Întrecerea are loc şi în picioare, cînd adversarii se află faţă-n faţă, şi la sol, cînd unul e dus printr-o aruncare.

Ce calităţi se cer unui viitor judist? În primul rînd **disciplină**, o ascultare deosebită a poveţelor profesorului. **Forţa** e necesară oare? Contrar părerilor răspîndite pînă în prezent, noi afirmăm că da. Nu însă o **forţă musculară exagerată**, ci una **obişnuită**. Elevul trebuie să fie **suplu** şi **receptiv**. Se învaţă foarte multe procedee, numărul lor fiind peste 300! De aplicat însă, chiar cei mai buni, nu reuşesc decît cîteva zeci. De altfel timpul unei partide e scurt, numai 10 minute. Se cer multe exerciţii care să întărească forţa degetelor, a braţelor. Adăugăm un lucru care are să-i bucure pe cei... silitori! **Cunoştinţele de fizică, de echilibru** sînt neapărat necesare. De acest lucru vă puteţi convinge aruncînd o singură privire asupra pozelor alăturate.

În orice caz, judo-ul — această frumoasă, **interesantă şi... folositoare disciplină sportivă — nu se poate practica decît sub îndrumarea tovarăşilor profesori de educaţie fizică sau a unor instructori specializaţi.**

Otto BENKO
fost dublu campion al ţării la lupte

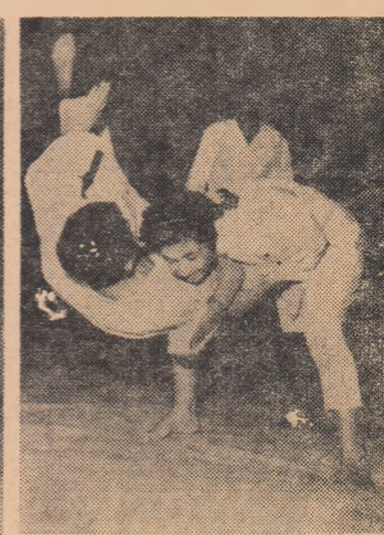
Cădere pe spate

Cădere laterală.

Foarfecă laterală

Procedeu de autoapărare la atac din spate.

„Excursie la Rotunda" desen executat de Roșu Gh. Mihai, clasa a V-a A, Școala generală nr. 4, Curtea de Argeș. Cu acest desen Mihai a primit mențiunea a doua la concursul „Pe tine te slăvim, partid iubit".

Gornistul

de Vasile MĂNUCEANU

Unică și mîndră e chemarea
Vie-a pescărușilor în larg ;
Însă mai adînc răspunde zarea
Goarnei răsunînd lîngă catarg.

Trilul avîntat de ciocîrlie
Totdeauna-i gingaș și e nou ;
Dar e mai curată, mai zglobie,
Goarna mea cu limpede ecou.

Tainic, fără seamăn e fiorul,
Freamătul pădurilor sub vînt ;
Dar îmi e mai scump răscolitorul
Și voiosul goarnei mele cînt.

Sufletul mi-e vifor și putere,
Leagăn de balade și povești,
Cînd își suie calda mlădiere
Glasul goarnei dragi, pionierești.

RUȘINEA CLASEI

de Fodor SÁNDOR

Rareori se întîmplă să nu apară la început de an, în fiecare clasă, figuri noi. Tăticul unuia a fost mutat cu serviciul, părinții altuia au primit locuință într-un cartier nou... După două-trei zile, copiii noi veniți se împrietenesc atît de repede cu vechii „locatari", încît ai zice că au învățat împreună încă din clasa I-a.

Așa se face că-n toamna trecută, într-o școală dintr-un sat, au venit doi elevi noi. Fetița medicului veterinar și... încă cineva! Cineva pe care copiii îl cunoșteau bine de tot. Le fusese coleg de școală, dar cu un an mai mare decît ei. Era Păsărescu Petre, rușinea clasei a IV-a din anul trecut. Repetentul! De fapt nu-l chema Păsărescu, ci Ionescu Petre, dar colindase atîtea păduri, pusese atîtea capcane la păsări, încît din toată hoinăreala lui s-a ales și cu porecla asta. La urma urmei, de ce rămăsese Păsărescu Petrică repetent? Simplu : nu învățase. Își mințea de fiecare dată colegii, spunîndu-le că în toate după-amiezele trebuie să-și ajute mama. Iar mamei, cînd se întorcea seara tîrziu din hoinărelile lui, îi spunea că și-a făcut lecțiile la vreun coleg. Pînă să se afle tărășenia, Petrică făcuse rost de vreo cincisprezece păsări pe care le ținea surghiunite într-un șopron părăsit, să le vîndă încolo, spre vară. Și mai făcuse rost de încă ceva : de-o droaie de note de 4, care l-au procopsit cu repetenția. Și, pentru că o nenorocire nu vine niciodată singură, într-o noapte s-a trezit și fără păsări. Reușiseră să zboare din șopron.

Așa că, iată-l pe Păsărescu Petrică din nou în clasa a IV-a. Noii colegi, mai cu seamă băieții, s-au bucurat de venirea lui. Fiecare ardea de nerăbdare să meargă cu Petrică să prindă păsări. Lui Petrică însă îi cam pierise cheful. Maică-sa începuse să-l țină bine din scurt. N-avea voie nici măcar în curte să pună piciorul. Să învețe! Petrică însă rămînea ore în șir în casă, cu cărțile deschise în față, așa, de formă, și cu gîndul cine știe pe unde...

La școală, în prima săptămînă, s-a mulțumit să copieze la repezeală temele după caietul cîte unui coleg. În a doua săptămînă, a primit, după cum era de așteptat, doi de 4, pentru ca, în următoarea, să mai culeagă încă unul. Într-o zi însă...

— Nu-ți dau caietul! a strigat revoltată vecina lui de bancă, Măriuca. Să-ți scrii temele acasă și să-nveți. Altfel, vezi ce pățești? Iei numai note de 4.

— Egoisto! s-a răstit la ea Petrică. Las-că vine ea recreația și-ai să vezi!...

În recreație Petrică s-a ținut de cuvînt și i-a tras o palmă.

— Să mă ții minte, egoisto!

Fănică, cel mai tare băiat din clasă, văzînd cele petrecute s-a repezit și l-a trîntit la pămînt, că Petrică n-a mai zis nici cîrc.

În clasă, înainte de oră, începu o ceartă de pomină. E drept că, nici un băiat nu mai avea motive să-l apere pe Păsărescu. Îi dezamăgise cu prinsul păsărilor — și apoi o lovise, netam-nesam, pe Măriuca.

— O să-l rugăm pe tovarășul director să te mute din clasă, îi zise Măriuca. Ne faci de rîs.

Ceilalți copii o aprobară.

A doua zi, Petrică n-a mai venit la școală.

— N-a fost la școală?! a întrebat-o nedumerită mama lui Petrică pe tovarășa învățătoare. Doar dimineața a plecat ca de obicei de acasă și s-a întors la prînz.

— Ia vino încoace, Petrică! Unde-ai fost, netrebnicule?! s-a răstit mama la el, arzîndu-i două palme zdravene.

Petrică stătea cu capul plecat, cu obrajii roșii ca focul.

— Știu că nu ești un copil rău, îl mîngîie pe creștet tovarășa învățătoare. Spune-mi, cine te-a supărat?

Băiatul tăcu puțin, apoi spuse cu lacrimile în ochi :

— În clasă, toți fug de mine...

*

Zilele următoare, Petrică s-a prezentat la școală. De data asta, a fost întîmpinat cu mai multă dragoste de tovarășa învățătoare, care, tot timpul parcă i-ar fi explicat numai lui ; iar cînd nu știa, nu-i trecea nota proastă în catalog. În scurt timp, toți și-au dat seama că Petrică pricepe destul de bine aritmetica. Într-o dimineață, Măriuca venise cu o problemă greșit rezolvată.

— De ce nu o ajuți, Petrică? îl întrebă tovarășa învățătoare.

Băiatul clipi timid, cînd spre tovarășa învățătoare, cînd spre Măriuca. El să ajute o fetiță care învață atît de bine? El, repetentul?

Fetița cu cravata roșie dădu din cap aprobator.

*

— Mămico, mămico, ia privește! spuse fericit Petrică întinzîndu-i mamei carnetul său de elev pe care se vedea scris cu literele masive ale tovarășei învățătoare : Aritmetică — 10.

— Mămico, știi cînd s-a născut Mihai Viteazu?

— De unde să știu, băiete?

— Nimeni n-a știut din clasă. Numai eu singur. E drept că nu trebuia să reținem anul în care s-a născut, numai anii cînd a domnit, dar eu am învățat și asta. Mămico, fii bună și semnează aici, în carnet...

Și mama lui Petrică semnă bucuroasă în dreptul notei 10 la istorie : Am luat cunoștință.

*

Zilele treceau, căzu și prima ninsoare și în preajma sărbătoririi Republicii, Petrică — căruia arar i se mai spunea Păsărescu — veni acasă cu fața strălucind de bucurie :

— Mămico, mîine merg la școală cu hainele de sărbătoare.

— De ce, băiete?

— Se fac primiri... Știi, mămico, mă primesc și pe mine în rîndurile pionierilor!

Traducere de Eugen HADAY

Desene : Stela CREȚU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București Piața „Scînteii" telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

40361